

**Overweging 2^e zondag 40dagentijd (12 maart 2017), jaar A.
Glans in ons leven.....**

Een tijd geleden maakte ik kennis met een man, die eigenlijk nogal onopvallend in een hoekje stond. Ik gaf hem een hand, praatte even over het weer en verder vond ik het maar een saaie en ietwat verwaande man. Een paar weken later kwam ik diezelfde man weer tegen, maar nu op een wandeling waar we in de gelegenheid waren om wat meer met elkaar te vertellen. En ik raakte onder de indruk van zijn levensverhaal en ook van het vuur waarmee hij vertelde over zijn inzet voor een groep kinderen, die het lichamelijk of geestelijk moeilijk hadden. Hij had het zelf in zijn leven niet gemakkelijk gehad maar in het werk met deze kwetsbare kinderen gaf hij alles van zichzelf. Zijn ogen straalden als hij vertelde hoe een kind weer oprabbelde en zelfvertrouwen kreeg of als een kind goed reageerde op een bepaalde therapie die hij bedacht had. Hij leek in niets meer op die man die ik een paar weken ervoor had ontmoet. Het was een stralende wandeling, niet alleen vanwege het weer, maar vooral vanwege de ontmoeting met die jongeman. Ik ken zijn naam nog steeds niet, maar het was een onvergetelijke ontmoeting.

Een onvergetelijke ontmoeting horen we ook in de lezingen vandaag. Abram krijgt van God – bijna terloops – een opdracht. Maar wel een opdracht met een gouden randje, want hij wordt gezegend.

En in het evangelie krijgen Petrus, Jacobus en Johannes een glimp te zien van wie Jezus ten diepste is. stralend, oogverblindend, sprekend God.

Gedaanteverandering, noemen we dat dan. Maar wat is dat? Wat daar precies gebeurd is op die berg, daar weten we niets van. Maar wel was het iets heel bijzonders, dat daar gebeurd was.

Je zou het in moderne woorden wel een 'topervaring' kunnen noemen, een moment van totale verrukking. Je wordt als het ware boven jezelf uitgetild. Het is alsof je door glans van God wordt aangeraakt.

Even maar, heel even, waanden Petrus, Jacobus en Johannes zich in een andere wereld. Heel even werd de aarde hemel, een hemel op aarde. Even zagen ze een glimp van wie Jezus echt was, staande in een traditie van Mozes en de profeten. Even is Jezus die bovenmenselijke figuur, die hij later zal blijken te zijn, Zoon van God. En hoe menselijk is de reactie van Petrus om vast te houden wat zo schitterend is: wij zouden er een foto van maken, Petrus wil tenten bouwen om het moment van schittering vast te houden. Hij wil zich aan iets vastklampen, dat niet vast te pakken is. En dat je ook niet mag vasthouden. Ze moeten met Jezus, zo menselijk als hij is, weer de berg af, de vlakke in. Voor hen is geloven voorlopig: met hem meegaan, als mens. Niet je blind staren op wat je zag op de berg. Het wel bewaren in je hart en je onder elkaar afvragen wat het wel betekenen mag, wat zich daar op de berg heeft afgespeeld. En er af en toe stil bij blijven staan, omhoog kijken naar die plek. Maar het echte werk, dat wat Jezus is komen doen, ligt op deze aarde, daar komen mensen naar hem toe: armen, zieken, weduwen en kinderen.

Het verhaal van Jezus op de berg staat na het verhaal waar Jezus aan zijn leerlingen verteld dat hij wel de Messias is, maar dat die Messias ook veel moet lijden en zal sterven. Misschien dat het verhaal van vandaag juist die beide polen van Jezus wil laten zien: Jezus is werkelijk de Messias, de Mensenzoon die verwacht werd, maar hij is niet zomaar een machtig, goddelijk wezen. Hij is niet gekomen voor eigen eer en glorie. Veel lijden zal ook zijn deel zijn. Maar al dat lijden zal niet uitlopen op een

fiasco, maar op verheerlijking. En deze ervaring op de berg, deze topervaring kan de leerlingen wel helpen om Jezus te volgen op die vaak ook moeilijke weg. Jezus volgen is geen weg die doodloopt, maar een weg met toekomst. In die zin wil het verhaal ook ons bemoedigen, hoop en uitzicht bieden. Ook ons leven heeft geen troosteloos einde, het komt goed, maar wel pas na Goede Vrijdag.....

Want: ook ons leven kent hoogte- en dieptepunten, ups en downs. Vreugde en verdriet. En daar tussenin ligt het leven met vooral heel veel gewone dagelijkse dingen; het werk ligt ook voor ons vaak in de sleur van alledag. Wat zijn dan die speciale momenten die het leven bijzonder maken? Topervaringen? We hoeven er niet per sé voor de berg op te gaan. Soms gebeurt het ook in ons mensenleven dat God (of iets goddelijks) ons raakt, ons overkomt, dat we dat kunnen voelen, ervaren, dat je je gezegend voelt.

Het overkomt me wel vaker dat ik overvallen wordt door een groot gevoel van dankbaarheid als ik in de natuur loop, als ik met kleine kinderen optrek, als ik iets moois meemaak. Dan kan ik zo uit de grond van mijn hart God danken daarvoor. Dan voel ik me een gezegend, een rijk mens. En zo'n moment kan je dagelijkse bezigheden ook kleuren:

met een glimlach, met een lied, met een vriendelijk woord voor wie je ontmoet, met hart voor je omgeving, het milieu, met een open oog voor medemensen ver weg en dichtbij. Dat geeft glans aan je leven. Amen.